

Sygn. akt I C 618/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2023r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Paweł Bronkiewicz

Protokolant: Monika Jachowska

po rozpoznaniu w dniu **12 stycznia 2023 roku w Tarnobrzegu**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 65.500 zł (sześćdziesiąt pięć tysięcy pięćset złotych) tytułem zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2020 r., do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 2.058 zł (dwa tysiące pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem skapitalizowanej renty obejmującej zwrot kosztów opieki, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2020 r., do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 1.050 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt złotych) tytułem odszkodowania obejmującego koszty leczenia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 września 2020 r., do dnia zapłaty,

IV. oddala powództwo w pozostałej części,

V. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 7.314,08 zł (siedem tysięcy trzysta czternaście złotych 8 groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

VI. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu kwotę 323,52 zł (trzysta dwadzieścia trzy złote 52/100) tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na opinie biegłych,

VII. nakazuje ściągnąć od powoda z zasądzzonego roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu kwotę 102,17 zł (sto dwa złote 17/100) tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na opinie biegłych.

Paweł Bronkiewicz

ZARZĄDZENIE

(...)

12/01/2023 sędzia Paweł Bronkiewicz

Sygn. akt I C 618/20

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 12 stycznia 2023 r.

Pozwem z dnia 18 sierpnia 2020 r., powód K. K. domagał się zasądzenia od Towarzystwa (...) S.A. na jego rzecz następujących kwot:

1. 85.500 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 15 stycznia 2020 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lutego 2020 r. do dnia zapłaty;
2. 3.258 zł tytułem skapitalizowanej renty za zwiększone potrzeby, obejmującej koszty opieki osób trzecich nad powodem wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 lutego 2020 r. do dnia zapłaty;
3. 1.050 zł tytułem odszkodowania obejmującego koszty leczenia powstałego w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 15 stycznia 2020 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu odpis pozwu do dnia zapłaty.

Poza tym, domagał się on zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty.

Uzasadniając przedmiotowe powództwo podano, że w dniu 15 stycznia 2020 r.

w T. doszło do wypadku komunikacyjnego. Kierujący pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...) D. W. stracił panowanie nad pojazdem i uderzył

w przydrożne drzewa. W wyniku powyższego, obrażeń ciała doznał m.in. powód – K. K., będący pasażerem tego pojazdu. Doznał on złamania trzonu prawej kości udowej

z kątowym ustawieniem odłamów; otwartej rany powłok głowy, rozerwania przyczepu mięśni powłok jamy brzusznej do grzebienia biodrowego, stłuczenia prawego stawu kolanowego

z otwartą raną kolana urazu czaszkowo-mózgowego ze wstrząśnieniem mózgu i niepamięcią wsteczną, a także licznych ran w obrębie kończyn górnych i dolnych oraz ogólnych potłuczeń ciała. Bezpośrednio po zdarzeniu K. K. w trybie pilnym został przetransportowany do Wojewódzkiego Szpitala im. (...) z Z. (...), gdzie zgodnie ze wskazaniami, w dniu 23 stycznia 2020 r. przeszedł operację zamkniętego nastawienia złamania trzonu kości udowej prawej ze stabilizacją gwoździem śródszpilkowym blokowanym. Później kontynuował leczenie powypadkowe w warunkach ambulatoryjnych w (...). Skorzystał także z zabiegów rehabilitacyjnych celem wzmocnienia siły mięśniowej kończyny dolnej prawej oraz poprawy jej sprawności ruchowej. Następnie, w dniu 15 czerwca 2020 r. przeszedł ponowną operację usunięcia zespolenia. Proces usprawniania powoda trwa do dnia dzisiejszego.

W dalszej części uzasadnienia wskazano, że na skutek opisanego zdarzenia powód uległa diametralnej zmianie. Powód przed wypadkiem nie chorował i nie uskarżał się na żadne dolegliwości, a doznane urazy wykluczyły go z normalnego funkcjonowania na kilkanaście miesięcy, gdyż uniemożliwiły mu samodzielnie wykonywanie dotychczasowych zajęć oraz spowodowały zmiany w życiu prywatnym- do chwili obecnej musi stosować oszczędny tryb życia. Poza tym, wymagał pomocy osób trzecich podczas wykonywania zwykłych, codziennych czynności, w tym higienicznych, co stanowiło źródło znacznego dyskomfortu psychicznego, podobnie jak liczne blizny które pozostaną na jego ciele na zawsze i stanowią estetyczne uszkodzenia ciała. Wystąpiły u niego także zmiany troficzne na skórze, które dla młodego człowieka stanowią źródło kompleksów i obaw związanych z własnym wyglądem oraz poczuciem samoakceptacji i własnej wartości. Brak możliwości chodzenia spowodował jego absencję na zajęciach szkolnych przez okres kilku

miesiący, co również negatywnie wpływało na jego stan psychiczny, bowiem obawiał się, że nie będzie w stanie nadrobić zaległości. W celu zmniejszenia zaległości w nauce szkolnej, powód zmuszony był w większym zakresie wówczas pracować w domu. Długotrwały proces leczenia, związany z uciążliwymi wyjazdami, poddanie się dwóm operacjom głowy, hospitalizacja oraz brak samodzielności w codziennym funkcjonowaniu spowodowały, że K. K. na długi czas stracił kontakt ze znajomymi, co zrodziło u niego poczucie alienacji i wyobcowania. Po wypadku u powoda wstąpiły również zaburzenia emocjonalne, którym towarzyszy nadmierna nadpobudliwość, impulsywność oraz brak cierpliwości. Nie radząc sobie z zaistniałą sytuacją, korzystał ze wsparcia psychologa. Z uwagi na konieczność pomocy członków rodziny w wykonywaniu codziennej toalety, myciu, zmianie bielizny, piżamy, ułożeniu pościeli w łóżku, a także przynoszeniu pożywiania i pomocy w spożywaniu posiłków, a później dowożeniu do lekarzy, powód domagał się zasądzenia skapitalizowanej renty za zwiększone potrzeby w wysokości 3.930 zł (1369 godzin x 15 zł) na podstawie art. 444 § 2 k.c. W związku z zaistniałym wypadkiem poniósł również koszty leczenia w postaci prywatnej rehabilitacji w łącznej kwocie 1.050 zł, za co domaga się odszkodowania na podstawie art. 444 § 1 k.c. Biorąc zaś pod uwagę wskazane okoliczności, a szczególnie zakres i rodzaj doznanych obrażeń ciała, stopień i czas trwania cierpień fizycznych oraz psychicznych, nasilenie bólu, a także uciążliwość procesu leczenia, trzeba uznać, iż rozmiar doznanej przez powoda krzywdy uzasadnia przyznanie na jego rzecz 85.500 zł tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 k.c.

Odnosząc się do kwestii odsetek, powód wskazał, że termin początkowy naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w zakresie zadośćuczynienia oraz skapitalizowanej renty przypada na dzień 20 lutego 2020 r., tj. na dzień następujący po dniu, w którym została wydana decyzja w przedmiocie likwidacji szkody zgłoszonej przez powoda. W zakresie odszkodowania za poniesione koszty leczenia, termin początkowy naliczania odsetek powód określił zaś na dzień następujący po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

Końcowo strona powodowa podała, że ubezpieczyciel przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie oraz wypłacił na rzecz powoda 14.500 zł tytułem zadośćuczynienia, 357,54 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia oraz 672 zł tytułem skapitalizowanej renty w związku z koniecznością sprawowania nad nim opieki przez osoby trzecie.

Pismem z dnia 29 września 2020 r. strona pozwana złożyła odpowiedź na pozew, wnosząc o oddalenie przedmiotowego powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu z uwzględnieniem zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana podała, iż żądanie zasądzenia zadośćuczynienia ponad wypłaconą już kwotę 14.500 zł z tego tytułu nie znajduje uzasadnienia w świetle bezspornego stanu faktycznego, a przede wszystkim w świetle powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Wskazano przy tym, iż podejmując decyzję o wysokości przyznanego zadośćuczynienia w postępowaniu likwidacyjnym, ustalając rozmiar doznanej krzywdy, wzięto pod uwagę wszelkie okoliczności ustalone w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał. Leczenie powoda przebiegało w sposób prawidłowy i nie nosiło znamion przeciągającego się, czy też wyjątkowo trudnego i długotrwałego, a lekarz orzecznik w postawianiu likwidacyjnym ustalił, iż powód w związku z zaistniałym zdarzeniem doznał uszczerbku na poziomie 13,5 %. Poza tym, zakwestionowano, by powodowi obok cierpień fizycznych towarzyszyło cierpienie psychiczne. Tym samym, przyznanie na rzecz powoda zadośćuczynienia w łącznej wysokości 100.000 zł prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Odnosząc się do kwestii odszkodowania wskazano, że powód mógł skorzystać z bezpłatnych świadczeń opieki zdrowotnej. Skoro nie przedstawił dowodów na brak możliwości ze skorzystania z tych świadczeń, to nie można mówić aby koszty na jakie się powołuje były konieczne i celowe, tym bardziej, iż proponowano mu pomoc w organizacji rehabilitacji i leczenia, ale powód nie skorzystał z tego. Nadto pozwana zakwestionowała przedstawioną przez powoda fakturę, gdyż wskazuje ona na ogólną usługę świadczeń rehabilitacyjnych, nie wskazując jakiego konkretnie leczenia dotyczyła oraz czy leczenie to pozostawało w bezpośrednim związku z opisywanym

wypadkiem. Następnie zauważono, że zakres i charakter obrażeń doznanych przez powoda nie daje podstaw do przyznania dodatkowego odszkodowania z tytułu opieki osób trzecich. Wypłacone już odszkodowanie z tego tytułu w wysokości 672 zł uwzględnia konieczność sprawowania 84 godzin opieki, za średnią stawkę 8 zł. Ewentualne wynagrodzenie opiekuna winno kształtować się na poziomie 8 zł, bowiem stawka 15 zł nie jest kwotą rzeczywistego dochodu, ale jest pomniejszona

o odpowiedzenie należności publiczno-prawne i obciążenia względem ZUS. Zaprzeczono także, by w czasie hospitalizacji powoda w szpitalu czy innych placówkach służby zdrowia wymagał opieki osób trzecich, bowiem miał wówczas zapewnioną opiekę personelu medycznego. Wobec tego, żądanie powoda dotyczące zasądzenia na jego rzecz zsumowanej renty tytułem zwiększonych potrzeb w związku z opieką osób trzecich, jest nie tylko pozbawione podstawy faktycznej, ale nie zostało w sposób należyty i nie budzący wątpliwości udowodnione, w związku z czym nie zasługuje na uwzględnienie. Z uwagi na bezzasadność żądań powoda, żądanie zasądzenia odsetek również nie ma uzasadnienia prawnego.

Z ostrożności procesowej wskazano jednak, że zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ubezpieczyciel ma 30 dni na ewentualną wypłatę odszkodowania – licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie.

W piśmie z dnia 16 października 2020 r. strona powodowa wskazała, iż w myśl pkt 4 uchwały XV/689/2018 Rady Miasta T. z dnia 18 października 2018 r., pełny koszt jednej godziny usług opiekuńczych na terenie gminy w której zamieszkuje powód w 2019 r. wynosił 20 zł, wobec tego żądanie uwzględnia kwoty 15 zł za godzinę opieki jako stawki niższej od obowiązującej wówczas względem opiekunek MOPS jest zasadne.

W toku postępowania strony podtrzymały wyżej sprecyzowane stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2020 r. powód K. K. jechał jako pasażer tylnego siedzenia samochodu marki R. (...) o nr rej. (...), który kierował D. W.. Na skutek nagłego manewru wykonanego przez kierującego, utracił on panowanie nad pojazdem,

a następnie uderzył w przydrożne drzewo. Wobec sprawcy tego zdarzenia toczy się postępowanie które prowadzi Prokuratura Rejonowa w Tarnobrzegu. Z uwagi na obrażenia jakie w wyniku tego zdarzenia doznał K. K., został on bezpośrednio po nim przetransportowany przez karetkę pogotowia do Wojewódzkiego Szpitala im. (...)

z Z. (...) w T., gdzie na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym wykonano u niego podstawowe badania, zaopatrzone rany i rozpoznano: uraz innego narządu rany brzusznej, wstrząśnienie, złamanie trzonu kości udowej, otwarte rany obejmujące inne kombinacje okolic ciała. Następnego dnia został przyjęty na Oddział (...)

z Pododdziałem (...) tego szpitala, gdzie rozpoznano u niego uraz innego narządu jamy brzusznej, otyłość spowodowana nadmierną podażą energii, otwartą ranę powłok głowy, złamanie trzonu kości udowej i w dniu 17 stycznia 2020 r. został przekazany na Oddział (...) tego szpitala w celu dalszego leczenia. Na oddziale tym rozpoznano u niego: złamanie trzonu kości udowej, uraz mięśni i więzadeł brzucha oraz dolnej części grzbietu i miednicy, otwartą ranę kolana, inne określone urazy obejmujące liczne okolice ciała - w tym rane tłuczoną okolicy czołowej. W dniu 23 stycznia 2020 r. wykonano zamknięte nastawienie złamania trzonu kości udowej prawej ze stabilizacją gwoździem śródszpikowym blokowanym. Operacja ta odbyła się bez powikłań. Po wstępnej rehabilitacji, powód został w dniu 29 stycznia 2020 r. z ranami w stanie gojenia wypisany do domu

z zaleceniem dalszego leczenia w poradni ortopedycznej i kontroli w tej poradni 5 lutego 2020 r., kiedy to usunięto szwy pooperacyjne. W dniu 4 marca 2020 r. podczas wizyty w (...) wystawiono powodowi zlecenie na badania diagnostyczne i zabiegi.

(dowód: notatka urzędowa z dn. 15.01.2020 r. – k. 7; karta informacyjna z leczenia szpitalnego (...) Wojewódzkiego Szpital im. (...) z Z. (...) z dn. 16.01.2020r. – k.12-13; karta informacyjna z leczenia szpitalnego Oddział (...) z Pododdziałem (...) Wojewódzkiego Szpital im. (...) z Z. (...) z dn. 17.01.2020 r. -k. 14-15; karta informacyjna z leczenia szpitalnego Oddział (...) z Z. (...) z dn. 29.01.2020 r. – k.16-17, skierowanie do poradni specjalistycznej – k. 19, historia

zdrowia i choroby – wizyta dn. 4 marca 2020 r. – k. 21, historia zdrowia i choroby – wizyta dn. 5 lutego 2020 r. – k. 145; zeznania powoda K. K. na rozprawie w dniu 18 marca 2021 r. – nagranie protokołu rozprawy od 00:12:30 do 00:39:59)

Od dnia 29.01.2020 r. (dzień wypisu z Oddziału (...) z (...) w T.) do dnia 19.02.2020 r. (zakończenia czterotygodniowego okresu ochronnego tkanki kostnej po zabiegu zespolenia kości) – tj. przez 22 dni powód potrzebował łącznie 4 godziny dziennie opieki osób trzecich przy wszelkiego rodzaju czynnościach związanych z codziennym funkcjonowaniem. Kolejno od dnia 20.02.2020 r. do dnia 28.04.2020 r. – tj. przez okres 69 dni, rodzice powoda pomagali mu przy czynnościach higienicznych, zmianie odzieży oraz innych czynnościach codziennych jakie powód nie mógł wykonać w wymiarze 2 godziny dziennie.

(dowód: opinia biegłej A. P. – 249 - 253, zeznania świadka I. K. – k. 101-104, zeznania świadka A. K. – k. 110-115, zeznania powoda K. K. na rozprawie w dniu 18 marca 2021 r. – nagranie protokołu rozprawy od 00:13:00 do 00:39:59)

Pismem z dnia 12 lutego 2020 r. K. K. jako poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu Towarzystwu (...) S.A. w W. w związku z zaistniałym w dniu 15 stycznia 2020 r. wypadkiem którego był uczestnikiem, domagając się: 80.000 zł zadośćuczynienia, 4.480 zł skapitalizowanej renty za zwiększone potrzeby oraz 357,54 zł tytułem kosztów leczenia.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, decyzją z dnia 19 lutego 2020 r. pozwane Towarzystwo przyjęło swoją odpowiedzialność za szkodę i ustaliło na rzecz K. K. zadośćuczynienie w wysokości 14.500 zł oraz koszt opieki osób trzecich w kwocie 672 zł.

(dowód: zgłoszenie szkody z dnia 12 lutego 2020 r. – k. 8-9v., decyzja z dnia 19 lutego 2020 r. – k. 10-11, akta szkody – k.70)

Początkiem kwietnia 2020 r. powód podjął fitoterapię. Rehabilitacja środowiskowa prowadzona była przez A. L., która w dniu 6 kwietnia 2020 r. stwierdziła u powoda obrzęk i osłabioną siłę mięśniową kończyny dolnej prawej, poruszanie się przy pomocy dwóch kul łokciowych z asekuracją innej osoby z powodu zaburzeń równowagi, brak możliwości samodzielnego pokonywania przeszkód architektonicznych. Po 15 godzinach rehabilitacji, za które powód zapłacił 1.050 zł, u powoda nastąpiło wzmocnienie siły mięśniowej prawej kończyny dolnej oraz tułowia. Choć w dniu 27 kwietnia 2020 r. nadal poruszał się on o kulach łokciowych, to nastąpiła poprawa jego chodu.

Mimo fizycznej poprawy zdrowia K. K., doszło do pogorszenia się stanu jego psychiki. Z uwagi na wycofanie, obniżony nastrój, wzmoczoną czujność i drażliwość, od dnia 7 maja 2020 r. zaczął uczęszczać na terapię do psychologa.

Następnie, w okresie od 18 maja 2020 r. do 29 maja 2020 r. K. K. uczęszczał na zabiegi laseroterapii i krioterapii stawu kolanowego prawego, na skutek czego uzyskano poprawę siły i funkcji dolnej kończyny prawej, a także zmniejszenie bólu i obrzęku.

(dowód: karta postępowania fizjoterapeutycznego – k. 24; zaświadczenie z gabinetu psychoterapii – k. 26-27; faktura nr (...) – k. 28; faktura nr (...) r., informacja z zrealizowanej serii zabiegów w Caritas Diecezji (...) w S. – k. 25, zeznania powoda K. K. na rozprawie w dniu 18 marca 2021 r. – nagranie protokołu rozprawy od 00:12:30 do 00:43:20).

W dniu 14 czerwca 2020 r. K. K. został przyjęty na Oddział (...)

i (...) Szpital im. Zofii z Z. (...) w T., gdzie w dniu 15 czerwca 2020 r., z uwagi na brak zrostu kostnego, wykonano u niego zabieg operacyjny – dynamizację zespolenia kości udowej prawej, po czym w dniu 16 czerwca 2020 r. został wypisany do domu w stanie ogólnym dobrym, z zaleceniem dalszego leczenia w poradni ortopedycznej. Po powrocie do domu powód w okresie rekonwalescencji – tj. przez około 27 dni potrzebował pomocy domowników w czynnościach codziennych oraz w wykonywaniu zaleceń pohospitalizacyjnych w wymiarze około 1 godziny dziennie.

W dniu 24 czerwca 2020 r., 19 sierpnia 2020 r., 18 listopada 2020 r., 24 lutego 2021 r. konsultował się w poradni ortopedycznej, gdzie zalecono dalsze badania i konsultacje oraz zabiegi i produkty lecznicze.

(dowód: karta informacyjna z leczenia szpitalnego Oddział (...) z Z. (...) z dn. 16.06..2020r. – k.18-18v.; opinia biegłej A. P. – k. 249 - 253 , historia wizyt w poradni ortopedycznej – k. 147- 149

W dniu 17 września 2020 r. Powiatowy Zespół (...)

w T. zaliczył K. K. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności,

o symbolu Os-R (dysfunkcja narządu ruchu) do dnia 30.09.2021 r., datując jej istnienie od dnia 15.01.2020 r. – tj. od dnia opisywanego wypadku drogowego.

(dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 17 września 2020 r. – k. 76)

Decyzją z dnia 25 września 2020 r. Prezydent Miasta T. przyznał K. K. zasiłek pielęgnacyjny w okresie od września 2020 r. do września 2021 r., w wysokości 215,84 zł.

(dowód: decyzja z dnia 25.09.2020 r. – k. 97)

Z uwagi na uznanie złamania za zagojone, K. K. został w dniu 9 marca 2021r. przyjęty na Oddział (...) z Z. (...) w T., celem usunięcia zespolenia z uda prawego. Następnie, po wykonaniu zabiegu, K. K. został w dniu 16 marca 2021 r. wypisany do domu z dalszymi zaleceniami, m. in. kontroli w poradni ortopedycznej.

Podobnie jak i po wcześniejszych hospitalizacjach, powód wymagał po powrocie do domu pomocy domowników w czynnościach codziennych oraz w wykonywaniu zaleceń pohospitalizacyjnych. Miało to miejsce w okresie do ok. 6 kwietnia 2021r. – tj. 22 dni, w wymiarze około 1 godziny dziennie.

(dowód: karta informacyjna z leczenia szpitalnego Oddział (...) z Z. (...) z dn. 16.03.2021 r. – k. 155 – 156; opinia biegłej A. P. –k. 249 - 253)

Biegły sądowy z zakresu chirurgii, (...),

w sporządzanej opinii sądowo-lekarskiej z dnia 27 lipca 2021 r., po uwzględnieniu obrażeń, jakie w wyniku wypadku z dnia 15 stycznia 2020 r. wystąpiły u powoda K. K., ustalił, iż doznał on łącznie 26 % trwałego uszczerbku na zdrowiu (6% z powodu rany okolicy czołowej, 5 % z uwagi na dolegliwości bólowe po wysiłku oraz mniejsze poczucie atrakcyjności fizycznej, 10 % z powodu blizny w okolicy biodrowo-udowej oraz powiększonego obwodu uda, 5% z uwagi na odczuwalny dyskomfort podczas chodzenia na basen czy noszenia krótkich spodenek, a także rezygnacji z dźwigania , uprawiania sportu , życia towarzyskiego). Biegły ten zauważył, że w okresie 6 miesięcy od wypadku cierpienia powoda należało określić jako znacznie nasilone z uwagi na sam wypadek, konieczność diagnostyki, hospitalizacji i leczenia operacyjnego. Zwrócił także uwagę, że powód aktualnie nadal sygnalizuje dolegliwości bólowe prawego biodra, uda i kolana oraz ograniczenie ruchomości prawego kolana, a przy tym nadal wymaga dalszego usprawniania oraz redukcji masy ciała – choć leczenie ortopedycznie następstw wypadku zostało już zakończone.

(dowód: opinia biegłego sądowego dr n. med. Z. K. z dnia 27 lipca 2021 r. – k. 170 – 181)

Biegła lekarz psycholog M. K. (1) w sporządzonej opinii stwierdziła zaś, że wypadek istotnie naruszył psychologiczne poczucie bezpieczeństwa powoda. Przed datą wypadku K. K. nie ujawniał zakłóceń życia psychicznego. Doznawał on uporczywych i nieprzyjemnych myśli związanych z wypadkiem, objawów somatycznych, pojawiających się na myśli związane z wypadkiem, obawy przed jazdą samochodem, okresowego nieprowadzenie auta, nieprzyjemnych snów, lęków przed zmianą opatrunków, niechęci do pozwalania dotykania nogi, obawy przed niezamierzonym urazem, nieufności do otoczenia, niepokoju wywołanego dźwiękiem silnika, jazdą przez las, izolowania się od bliskich, emocjonalnego wycofywanie z kontaktu z bliskimi, niechęci do mówienia o swoim samopoczuciu. Wobec tego zauważono, że doznane przez powoda cierpienia fizyczne

i psychiczne wynikają też z zaburzenia stresu pourazowego. W okresie do około pół roku od wypadku, objawy cierpienia psychicznego były znacznie nasilone, stopniowo zmniejszając swoje nasilenie do średniego poziomu w okresie powrotu do szkoły w tryb stacjonarny nauki. W okresie od kwietnia 2021 r. do grudnia 2021 r. objawy cierpienia były nieznacznie nasilone. Podjął on wówczas naukę, pracę zawodową i zaczął planować oraz realizować

krótkoterminowe cele. Aktualnie jest w stabilniejszym stanie zdrowia, jednak okresowo doświadcza psychologicznego dyskomfortu, zmienności nastroju i niestabilnej samooceny, a także trudność w planowaniu życia.

(dowód : opinia biegłej sądowej lek. M. K. (2) – k. 197-203v., zeznania świadka I. K. – k. 101-104, zeznania świadka A. K. – k. 110-115, zeznania powoda K. K. na rozprawie w dniu 18 marca 2021 r. – nagranie protokołu rozprawy od 00:13:00 do 00:39:59)

W dacie wypadku K. K. miał 19 lat, a jego ogólny stan zdrowia był dobry. Był młodym mężczyzną wkraczającym w dorosłość, który lubił spędzać czas uprawiając sport, a także miał wielu znajomych z którymi się spotykał. Uczęszczał wówczas do III klasy technikum budownictwa. Po wyjściu ze szpitala w styczniu 2020 r. przydzielono mu nauczanie indywidualne, a od kwietnia 2020 r. uczestniczył w nauce zdalnej. Po wypadku stał się wycofany i zamknięty w sobie. Nosi w sobie wiele niepokojów i lęków.

(dowód: zeznania świadka I. K. – k. 101-104, zeznania świadka A. K. – k. 110-115, zeznania powoda K. K. na rozprawie w dniu 18 marca 2021 r. – nagranie protokołu rozprawy od 00:13:00 do 00:39:59)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów urzędowych i prywatnych, w szczególności na dokumentacji medycznej powoda oraz dokumentach zgromadzonych w aktach szkody. Dokumenty te nie były bowiem kwestionowane przez żadną ze stron - poza fakturami za świadczenie usług rehabilitacyjnych, jednak Sąd uznał, że wskazują one na faktycznie poniesione przez powoda koszty w związku ze skutkami wypadku jakiemu uległo w dniu 15 stycznia 2020 r.

Sąd oparł się również na zeznaniach świadków I. K. i A. K. oraz przesłuchaniu powoda. Dowody te uznał w całości za wiarygodne, bowiem były one ze sobą zgodne i obrazowały stan zdrowia powoda zarówno przed wypadkiem, jak i w późniejszym okresie, a także wymiar pomocy jakiej wymagał powód w związku ze skutkami wypadku jakim uległ.

Sąd w pełni podzielił także opinie biegłych sporządzone w niniejszym postępowaniu bowiem spełniają one stawiane im wymogi, co odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia. Opinia biegłego podlega, tak jak i inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalne). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na stwierdzenie faktów na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Stąd opinie sporządzone w sprawie przez biegłą psycholog, biegłego z zakresu chirurgii, ortopedii i rehabilitacji oraz biegłą z zakresu pielęgniarstwa, stanowiły źródło ustaleń faktycznych Sądu.

Powyższe rozważania dotyczą również opinii sporządzonej przez biegłą z zakresu pielęgniarstwa, która wskazała zakres opieki jakiej powód wymagała po wypadku oraz wysokość stawki za godzinę opieki jaka winna zostać uwzględniona. Biegła ta w odpowiedzi na zgłoszone przez pozwanego zastrzeżenia sporządziła opinię uzupełniającą, w której odpowiedziała na podniesione zarzuty, podtrzymując swoją dotychczasową opinie i wskazując, że zarzuty należało traktować jako polemikę z opinią biegłej, która została sporządzona w oparciu o wiadomości specjalne.

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym jest, że w dniu 15 stycznia 2015 r. miał miejsce wypadek, w wyniku którego poszkodowany został K. K., doznając wielomiejscowych obrażeń ciała. Odpowiedzialność strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. wynika z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane w związku z ruchem tych pojazdów i opiera się na art. 822 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Istotą opisywanego ubezpieczenia jest wejście ubezpieczyciela na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w sytuację

prawną ubezpieczającego, w zakresie ponoszonej przez niego odpowiedzialności odszkodowawczej. Bezsprzeczne jest, że pojazd sprawcy wypadku komunikacyjnego ubezpieczony był w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Spór pomiędzy stronami dotyczył wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Ponadto strona pozwana kwestionowała zasadność domagania się przez powoda opisanego w pozwie odszkodowania oraz skapitalizowanej renty za zwiększone potrzeby obejmujące koszty opieki osób trzecich, a także podważała datę początkową naliczania odsetek.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W myśl zaś przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywda jest niemajątkową postacią szkody, zaś zadośćuczynienie ma za zadanie przede wszystkim zrehabilitować krzywdę.

W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy częściowo zasadny okazał się podnoszony przez pozwanego zarzut wygórowanej wysokości żadanego zadośćuczynienia. Sąd w całości podziela pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22.11.2012 r. sygn. I ACa 1007/12 (publ. LEX nr 1236695), zgodnie z którym „Dla ustalenia krzywdy podstawowe znaczenie ma określenie odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę konieczne jest uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenia i czasu trwania) naruszenia, trwałość skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości. W żadnym wypadku ustalony stopień utraty zdrowia nie jest równoznaczny z rozmiarem krzywdy i wielkością zadośćuczynienia”. Przedmiotem obszernej analizy piśmiennictwa i orzecznictwa są kryteria, jakimi należy się kierować przy ustaleniu sumy zadośćuczynienia korespondującej z doznaną krzywdą. W tym miejscu Sąd zwraca uwagę na reprezentatywny pogląd przywołany w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.01.2013 r. sygn. I ACa 640/12 (publ. LEX nr 1280120), w myśl którego „Określając wysokość odpowiedniej sumy, sąd powinien niewątpliwie kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia i uwzględnić wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej. Podstawowe znaczenie musi mieć rozmiar doznanej krzywdy, o którym decydują przede wszystkim takie czynniki, jak rodzaj uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia, ich nieodwracalny charakter polegający zwłaszcza na kalectwie, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, wiek poszkodowanego i jego szanse na przyszłość oraz poczucie nieprzydatności społecznej”. Sąd miał również na względzie, że życie i zdrowie ludzkie jest wartością nadrzędną i żadna kwota nie jest w stanie zrehabilitować utraty zdrowia, stąd też celem zadośćuczynienia jest jedynie złagodzenie doznanych cierpień i naprawienie wyrządzonej krzywdy. Z tych to też przyczyn zadośćuczynienie nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, nie będąc jednocześnie nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Zadośćuczynienie powinno uwzględniać rozmiar doznanej krzywdy, przy czym indywidualizowana ocena kryteriów decydujących o jego wysokości pozostawiona jest uznaniu sędziowskiemu. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 maja 2016 r., sygn. I ACa 278/15, Lex nr 2061825).

Kierując się powyższymi wskazówkami należało uznać, że żądane przez powoda zadośćuczynienie w kwocie 85.500 zł jest wygórowane, a kwotą odpowiednią będzie kwota 65.500 zł, która w połączeniu z dotychczas wypłaconym przez ubezpieczyciela świadczeniem wyniesie łącznie 80.000 zł.

Ustalając kwotę należnego zadośćuczynienia w rozpoznawanej sprawie Sąd kierował się zasadami ustalania wysokości zadośćuczynienia w kontekście art. 444 -445 k.c. Przede wszystkim wziął pod uwagę rodzaj uszkodzeń ciała doznanych przez powoda oraz ich skutki dla stanu jego zdrowia, a także związane z tym cierpienia fizyczne i psychiczne. W tej mierze Sąd oparł się głównie na zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej, dowodzie z zeznań świadków będących rodzicami powoda oraz samego powoda, a w szczególności na wnioskach płynących z dowodów z opinii biegłego z zakresu chirurgii, ortopedii i rehabilitacji oraz opinii biegłej psycholog. Z powyższych dowodów wynika,

że doznane przez powoda w wyniku wypadku uszkodzenia ciała i związane z nimi proces leczenia i rehabilitacji był dla niego źródłem istotnych cierpień fizycznych i psychicznych. Na skutek wypadku powód doznał rany tłuczonoj okolicy czołowej (obecnie wygojona z dwoma widocznymi bliznami), urazu jamy brzusznej z naderwaniem przyczepów mięśni skośnych brzucha po stronie prawej, złamania trzonu kości udowej prawej oraz stłuczenia kolana prawego z raną tłuczonoj. Biegły sądowy Z. K. w sporządzonej opinii z dnia 27 lipca 2021 r. ustalił, iż w skutek wymienionych urazów powód doznał 26 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Zdaniem Sądu, kwota odpowiadająca realnemu zadośćuczynieniu z tytułu 1% trwałego uszczerbku na zdrowiu wynosi ok. 3 000 zł. Wskazany biegły zauważył, że choć zastosowane leczenie doprowadziło do zrostu kostnego, to u powoda nadal występuje powiększony obwód uda prawego, rozległe blizny pooperacyjne w obrębie uda prawego i okolicy nadkłętarzowej oraz zniekształcenie prawego pośladka. Są to zmiany o charakterze trwałym i nie ma szans na ich poprawę. Nie można pominąć w przedmiotowej sprawie faktu, że zaistniały wypadek wyłączył powoda

z dotychczasowego trybu życia i spowodował, że stał się on zależny od pomocy innych ludzi – co przy młodym wieku powoda ma duże znaczenie. Biegła psycholog wskazała bowiem na skutki wypadku w odniesieniu do psychiki powoda. Obejmują one uporczywe i nieprzyjemne myśli związane z wypadkiem, objawy somatyczne pojawiające się na myśli związane z wypadkiem, obawę przed jazdą samochodem, okresowe nieprowadzenie auta, nieprzyjemne sny, lęk przed zmianą opatrunków, niechęć do pozwalania dotykaniu nogi, obawa przed niezamierzonym urazem, nieufność do otoczenia, niepokój wywołany dźwiękiem silnika, jazdą przez las, izolowanie się od bliskich, emocjonalne wycofywanie z kontaktu z bliskimi, niechęć do mówienia o swoim samopoczuciu. Nie bez znaczenia miało również podjęcie przez powoda nauki w trybie indywidualnym i odseparowanie się od dotychczasowego otoczenia znajomych, rówieśników. Biegła zwróciła również uwagę na poczucie niepokoju i obaw o przyszłość, o wydolność zawodową, a także na poczucie atrakcyjności fizycznej powoda – co jako dla młodego mężczyzny jest bardzo ważne.

W ocenie Sądu nie można tracić z pola widzenia okoliczności dotyczącej trybu życia, czy też potocznie nazwanej jakości życia powoda przed i po wypadku. W tej materii wskazać należy, że powód przed wypadkiem był zdrowym i aktywnym młodym mężczyzną – w chwili wypadku miał bowiem 19 lat. Uczęszczał do szkoły, spotyka się ze znajomymi, uprawiał różne sporty. Po wypadku, ze względu na niemożność samodzielnego poruszania się wycofał się z życia szkolnego i towarzyskiego, stał się uzależniony od pomocy innych osób. Niewątpliwym jest również, iż jego dalsze plany życiowe będą uzależnione od jego sytuacji zdrowotnej i ewentualnych ograniczeń jakie posiada z uwagi na skutki wypadku.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Okręgowego kwotą adekwatną do poniesionej przez powoda krzywdy jest kwota 80.000 zł. Przy uwzględnieniu, że dotychczas pozwany wypłacił na rzecz K. K. zadośćuczynienie wysokości 14.500 zł, zasądono pozostałą kwotę – tj. 65.500 zł (pkt I wyroku).

Oddalając roszczenie powoda o wypłatę zadośćuczynienia w wyższej wysokości, Sąd wziął pod uwagę, że obrażenia jakich doznał powód nie stanowiły dla niego bezpośredniego zagrożenia dla życia, a proces leczenia przebiegał pomyślnie, bez komplikacji. Poza tym, uwzględniono wypłaconą już przez pozwane Towarzystwo kwotę zadośćuczynienia.

Przechodząc do roszczenia powoda o zasądzenie na jego rzecz skapitalizowanej renty za zwiększone potrzeby – obejmujące koszty opieki osób trzecich nad powodem, należy wskazać, że podstawę tego żądania stanowił art. 444 § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że powód wykazała, iż na skutek wypadku z dnia 15 stycznia 2020 r. wymagał pomocy innych osób.

Jak wynika zarówno z zeznań świadków I. K. i A. K., a także z przesłuchania powoda oraz opinii pielęgniarskiej sporządzonej w niniejszej sprawie, charakter i rodzaj urazów jakich doznał powód oraz ich lokalizacja wskazują na następujące skutki i ograniczenia w funkcjonowaniu w zakresie

życia codziennego: niemożność/ograniczenia swobodnego oraz samodzielnego przemieszczania się w dowolnym celu; ograniczenia ruchów tułowia w płaszczyźnie pionowej i poziomej; niemożność/ograniczenia swobodnego zaspokajania potrzeb wydalania; niemożność/ograniczenia swobodnego zaspokajania potrzeb higienicznych oraz zakładania, zdejmowania i zmiany elementów ubioru, bielizny osobistej i pościelowej; ograniczenia swobodnego przyjęcia dowolnej pozycji ciała oraz swobody jej zmiany; niemożność podnoszenia, przenoszenia, unoszenia ciężkich przedmiotów. Wobec tego trzeba przyjąć, że powód w okresie powypadkowym, potrzebował pomocy osób trzecich w zakresie zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych jak również w czynnościach życia codziennego.

Biegła sądowa z zakresu pielęgniarstwa ustaliła, że od dnia 29.01.2020 r. do dnia 19.02.2020 r. (przez 22 dni) powód wymagał opieki osób trzecich w wymiarze 4 godzin dziennie, a od dnia 20.02.2020 r. do dnia 28.04.2020 r. (przez 69 dni) w wymiarze 2 godzin dziennie. Opiekę tą względem powoda sprawowali głównie jego rodzice. Następnie, w związku z kolejnymi hospitalizacjami, wymagał on opieki od 16.06.2020 r. do 12.07.2020 r. (przez 27 dni) oraz od 16.03.2021 r. do 06.04.2021 r. (przez 22 dni) w wymiarze jednej godziny dziennie. Mając na względzie żądaną przez powoda stawkę w wysokości 15 zł/h (która w ocenie Sądu nie jest wygórowana, gdyż biegła wykazała stawkę w wysokości 20 zł/h) należało uwzględnić zgodnie z żądaniem pozwu i przy uwzględnieniu wskazań biegłej, że powód wymagał opieki osób trzecich przez 91 dni w wymiarze 2 godzin dziennie, co daje kwotę 2.730 zł. Przy uwzględnieniu kwoty 672 zł jaką pozwane Towarzystwo wypłaciło powodowi z tytułu opieki osób trzecich, należało ostatecznie zasądzić z tego tytułu na rzecz powoda kwotę

2.058 zł – o czym orzeczono w pkt II wyroku. Z uwagi na związanie żądaniem pozwu, Sąd oddalił powództwo o wypłatę skapitalizowanej renty ponad zasądzoną kwotę, gdyż we wskazanych okresach (łącznie przez 91 dni) powód wymagał opieki po 2 godziny dziennie,

a pozostałe okresy w których biegła wskazała na zasadność opieki nie zostały objęte żądaniem pozwu.

Przechodząc z kolei do żądania powoda o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku wypadku – podstawę prawną tego żądania stanowił art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Naprawienie szkody obejmuje w szczególności zwrot wszelkich wydatków poniesionych przez poszkodowanego zarówno w związku z samym leczeniem i rehabilitacją (lekarstwa, konsultacje medyczne), jak i koszty opieki niezbędnej w czasie procesu leczenia oraz inne dodatkowe koszty związane z doznany uszczerbkiem (np. przejazdów, nauki).

Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący w chwili jej wyrządzenia do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób prawem przewidziany (uchwała Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001 r. w sprawie III CZP 68/01 – OSNC 2002, z 6., poz. 74).

Sąd uwzględnił zatem żądanie powoda co do zasądzenia na jego rzecz kwoty 1.050 zł stanowiący koszt prywatnej rehabilitacji. Powód wykazała poniesienie tego kosztu za pomocą faktury. Choć była ona kwestionowana przez stronę pozwaną, to Sąd uznał iż powód faktycznie poniósł koszty rehabilitacji we wskazanej kwocie i był to wydatek związany ze skutkami zaistniałego wypadku. Mimo że ubezpieczyciel kwestionował zasadność tej rehabilitacji, to trzeba przyznać, że pozostaje ona w bezpośrednim związku z leczeniem powoda po wypadku – co potwierdza również opinia biegłego. W tym miejscu należy podkreślić, że stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. Skoro więc pozwany kwestionował zasadność kosztów rehabilitacji, winien wykazać, że nie miała ona związku z leczeniem powoda po wypadku, z uwagi na możliwość skorzystania z bezpłatnej rehabilitacji w ramach NFZ. Mając na uwadze, że pozwany obowiązkowi temu nie sprostał, Sąd zasądził na rzecz powoda żądaną kwotę 1.050 zł – o czym orzeczono w pkt III wyroku.

Odnosząc się do kwestii żądanych na rzecz powoda odsetek od opisywanych wyżej roszczeń, należy zauważyć, iż w zakresie zadośćuczynienia oraz skapitalizowanej renty za zwiększone potrzeby zostały one zasądzone od dnia 15 marca 2020 r. – tj. 30 dni po wydaniu przez pozwane Towarzystwo decyzji co do uwzględnienia w części tychże roszczeń. Sąd miał w tym zakresie na względzie treść art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W zakresie

żądanego odszkodowania Sąd zasądził zaś odsetki zgodnie z żądaniem pozwu – tj. od dnia następnego po odebraniu od pozwanego odpisu pozwu, na podstawie art. 455 k.c.

W pkt IV wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałej części – tj. jak już wskazano wyżej, w zakresie ponad zasądzoną kwotę zadośćuczynienia oraz ponad zasądzoną kwotę skapitalizowanej renty, a także w zakresie odsetek przed 15 marca 2020 r. względem tych roszczeń, co już zostało szczegółowo opisane wyżej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jego przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Mając zatem na uwadze, że powód wygrał proces w 76%, Sąd zasądził od pozwanego na jego rzecz kwotę 7.314,08 zł (pkt V wyroku). Wyjaśnienia wymaga, że na poniesione przez powoda koszty procesułożyły się: poniesione przez powoda koszty wynagrodzenia biegłych w łącznej w kwocie 6.308 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł. Z kolei na koszty procesu poniesione przez pozwanegołożyły się koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 5.400 zł oraz koszty wynagrodzenia biegłych w łącznej w kwocie 1.200 zł. Łącznie koszty procesu poniesione przez obie strony zamknęły się kwotą 18.308 zł.

Mając na uwadze, że wydatki poniesione na opinie biegłych przekroczyły uiszczone przez strony zaliczki, Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. nakazał stosownie do wyniku procesu ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu kwotę 323,52 zł (pkt VI wyroku), a w pozostałej części – tj. w kwocie 102,17 zł nakazał ściągnąć od powoda z zasądzonych roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu (pkt VII wyroku) na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 2 u.k.s.c.

sędzia Paweł Bronkiewicz

ZARZĄDZENIE

1. (...).

2. (...).

sędzia Paweł Bronkiewicz